

Чи можемо звинувачувати церкву за відчуття провини? До і після аборту – статистики

- 64 відсотки (%) вибирають аборт в результаті тиску, примусу. Тут у найбільшій мірі відповідальними є матері, бабусі, а також партнери жінки.
- 84 відсотки жінок не були повідомлені належним чином про наслідки.
- 52 відсотка жінок поспішали, 54 відсотки спочатку були невпевнені (Їм можемо дуже допомогти запобіганням і у них може виникнути найвірогідніше Постабортний синдром).
- 67 відсотків не отримувало ніяких консультацій, де змогли б дізнатися про те, що можуть отримати допомогу. (У нас мабуть ніхто...)
- 79 відсоткам ніхто не говорив, що існують альтернативи (Напр. усиновлення, будинки матерів)

В результаті:

- 31% отримували якісь ускладнення здоров'я („Безпечний аборт“?!)
- 65% страждали від пост-травматичного стресу (кажуть, що тільки проста операція!)
- 60% жінок (!) казали, що «частина з мене померла».
- Підлітки можуть виконати самогубство в 6 раз більшою вірогідністю, якщо протягом останнього півроку мали аборт.
- На 65% більший ризик клінічної депресії після аборту.
- 85% казали, що здивувало їх, якими інтенсивними почуттями реагують на свій аборт. Серед цих почуттів вони називали те, що тяжко переносять **присутність** дітей, відчують себе обезціненими, відчують свою провину, лють, депресію, траур, збільшується в них вживання алкоголю, більше плачуть, часто не можуть бесідувати з іншими, виникають думки про самогубство.

72% респондентів не мали ніяких релігійних зв'язків під час аборту, через це не можемо заявляти, що вони погано себе почувають через тиск Церкви на їх сумління.

Фрази, які були сказані:

„В кінці кінців я тільки наполовину перенесла операцію. Моя друга половина померла разом з дитинкою. Біль почуттів був величезним”.

„Я просто мертва, мертва, мертва, мертва всередині”.

„Ніхто не казав мені, що в ту мить, коли переривають мою вагітність, моя душа почне обливатися кров'ю... Аборт розрушує нанівець внутрішній світ жінки”.

„Тепер уже знаю, якою може бути смерть”.

„Я відчуваю, що помираю всередині”.

„Коли вийшла з лікарні, частина мого серця залишилась там”.

„Я повинна була би вмерти разом з дитинкою”.

„На тому столі я відчувала подих смерті, всю її темноту та безповоротність”.

„Я відчуваю, що не треба було б народитися на цей світ та, іноді, хочу померти”.

„Я хотіла померти разом з моєю дитинкою”.

„Я теж померла на тому столі після першого мого аборту”.

„Я не хотіла іти туди, проте була занадто втомлена, щоб боротися, занадто втомлена, щоб думати. Я просто зупинила свої почуття. Насправді не я була, хто пішов в той день у лікарню, а хтось інший. З того часу не знаходжу свого справжнього я. Думаю, воно вмерло в той день..”

Source: „Abortion and mental health: quantitative synthesis and analysis of research published 1995–2009”. The British Journal of Psychiatry, vol. 199. Issue 3. (Дослідження базується на даних 877.181 жінки)